

[Johan Asmussen.]

at ville forklejnede nogen af de betragtninger, som er fremkommet fra de andre ærede ordførere, kan jeg ikke lade være med — med al respekt — at sige det, jeg tænker, at det forekommer mig, at det, der er fremkommet, ikke bevæger sig så umådelig langt ud over, skal vi sige de mere almenne betragtninger.

Jeg kan vanskeligt tænke mig, at den højtærede minister eller nogen anden skulle regne med, at jeg skulle kunne tilføre debatten om nedrustningsspørgsmålet nye, originale og interessante perspektiver. Det skal jeg afstå fra at gøre. Jeg må også sige, at det ville være så meget desto vanskeligere, når man er nummer 6 i rækken af ordførere — at der nu måske kommer en syvende, skal jeg helt gå uden om — det gør det ikke lettere, navnlig når man er så enig, som jeg er, både i det, som er indeholdt i redegørelsen, og i det, som er fremført af i hvert fald de ærede ordførere for venstre og det konservative folkeparti og navnlig af det ærede medlem hr. Per Federspiel. Det er ikke så mærkeligt, at man, når man er jurist, har fået sin opmærksomhed henledt netop på de samme spørgsmål. Jeg må derfor også — fordi jeg i og for sig synes, det er vigtigt, og at det ikke gør noget, det bliver gentaget — understrege, at jeg særlig har hæftet mig ved, at den højtærede udenrigsminister har fremhævet, at det fortsat er regeringens opfattelse, at en overenskomst om Norden som permanent atomfrit område kun kan tænkes som led i en almindelig europæisk sikkerhedsordning. Det er af værdi, at det bliver fastslået endnu en gang, må man vel sige, og der kan være anledning til, at jeg på mit partis vegne — det må vist også være endnu en gang — giver fuld tilslutning til dette standpunkt.

Jeg kan også give tilslutning til den konklusion, som den højtærede udenrigsminister har foretaget i sammenfatningen af de punkter, som kendetegner dansk politik i nedrustningssagen, og som svarer til den instruks, der er givet FN-delegationen. Vi kan tilslutte os alle de 5 punkter, hvori konklusionen er ridset op. Det væsentligste punkt er vel det første, der udtrykker ønsket om at støtte ethvert realistisk forsøg på at nå til en almindelig og fuldstændig

nedrustning under behørig kontrol. Jeg vil gerne hæfte mig ved ordet „realistisk“. Jeg tænker i den forbindelse på noget, der også — naturligt nok — så vidt jeg husker, er blevet berørt af én eller et par af de foregående ærede ordførere, nemlig at vil man være realistisk i det forhold, er det utvivlsomt ikke nok, at der inden for FN finder en, omend nok så stærkt kontrolleret, nedrustning sted. Et realistisk syn på tingene kan ikke undgå også at tage den kendsgerning med, at der uden for FN er lande — og der er endda i dag flere lande end før, efter at Indonesien er gledet ud af FN — som utvivlsomt indebærer en sådan fare, at man næppe, hvis man vil være realistisk, tør undlade at tage den med i beregningerne.

Jeg vil indrømme, at denne betragtning er så selvfølgelig — for ikke at sige banal — som enhver virkelig sandfærdig betragtning må blive i disse spørgsmål. Det gælder i det hele taget, forekommer det mig, alle de betragtninger, som kan anstilles her, de konklusioner, som man kommer frem til, de betragtninger, som de ærede ordførere har anstillet, og også den sidste afsluttende bemærkning, som den højtærede minister kom frem til, og som det ærede medlem hr. Per Federspiel — jeg kan sige: akkurat ligesom jeg ville have gjort det — hæftede sig ved:

„Det er måske gennem arbejdet for FN“ —

siger den højtærede minister; jeg tror egentlig, vi kan slette det „måske“ —

„og den internationale samarbejds- og retstanke i almindelighed, at et lille land som Danmark kan yde den største indsats også for nedrustningens sag.“

Ja, det er så elementært og indlysende, at det i virkeligheden er banalt.

Når man betegner noget som banalt eller som en banalitet, ligger der ofte tilsyneladende noget vist nedsættende, noget harcelerende i det. Det har ofte slået mig, at det i grunden tit er meget uberettiget, for når man taler om de største sandheder, opdager man jo, at de kan ikke være andet end banale; der er intet nedsættende i det. Man befinder sig på et så højt plan, et så alment plan, at det også falder ind under begrebet banalitet.

Jeg vil gerne slutte mig til det ærede medlem hr. Per Federspiels fremhævelse af,